

עפ"ג 38599/06/16 - מדינת ישראל נגד גטנט סמאי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ג 38599-06-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערערת

גטנט סמאי
ע"י ב"כ עו"ד מירסקי

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) מיום 5.5.16 בת"פ 55338-05-15.

כללי

1. המשיב הורשע על יסוד הודאתו בהחזקת אגרופן ברכבו ביום 26.9.14 בצומת כפר אדומים. לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן לענין ההרשעה, ביטל בית משפט קמא את ההרשעה והטיל על המשיב 150 שעות של"צ. הערעור מופנה כנגד אי הרשעת המשיב וכנגד קולת העונש.

טענות הצדדים

2. ב"כ המערערת טוען כי בית משפט קמא ביטל את ההרשעה מבלי שייחס את החומרה הראויה לעבירה של החזקת אגרופן. נטען כי יש לבחון את חומרת העבירה על רקע תופעת האלימות והסכינאות הנפוצה במחוזותינו. החזקת אגרופן מגבירה את הסיכון להסלמת עימותים או מריבות לכדי אירועים קטלניים. מכאן צומח האינטרס הציבורי המוגבר להיאבק בתופעה זו. למטרה זו תיקן המחוקק את סעיף 186(א) לחוק והחמיר את עונש המקסימום בגין עבירה של החזקת סכין משנת מאסר לחמש שנות מאסר. לעמדת המערערת, סוג העבירה אינו מאפשר לוותר בנסיבות המקרה דן על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ובכלל זה יש להתחשב בכך שהמשיב החזיק את האגרופן ברכבו למשך שנה לערך. כמו כן, המשיב לא הוכיח פגיעה חמורה ויוצאת דופן בו, המצדיקה את הסטייה

מהכלל בדבר הרשעה. באשר להמלצת שירות המבחן, נטען כי מדובר בהמלצה בלבד שאינה מהווה מדד יחידי ומכריע. בנוסף, לא הוכח כי המשיב השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם. לפיכך, נטען כי ביטול הרשעת המשיב סוטה ממדיניות הענישה הראויה והנהוגת במקרים דומים. הוסף כי לא יכולה להיות הצדקה להחזקת אגרוֹפן, ובאה הפניה לפסיקה בעניין זה, ונטען כי יש להעביר מסר ברור וחד משמעי לצורך הרתעה.

ב"כ המשיב הבהיר כי המשיב סיים לרצות את השל"צ שהוטל עליו. הוסף כי הערעור הוגש בחלוף 45 ימים מיום מתן גזר הדין ולא ניתנה כל אורכה. בנוסף, נטען כי קיימת ציפייה מצד המשיב לעניין עונשו. באשר להרשעה נטען כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון פתוח והעונש שנגזר בטווח המוסכם ואין נסיבות חריגות המצדיקות סטייה. כמו כן נטען כי לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא והעונש הנו במתחם התחתון ועל כן אין מקום לטענה לפיה יש לגזור עונש מרתיע, ועניינו של המשיב מאפשר אי הרשעה. כן באה הפנייה לנסיבותיו האישיות של המשיב.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב עולה כי הינו כבן 40 שנים, רווק, ללא עבר פלילי, מתגורר עם אימו ועובד כמנהל מחסן בחנות. הוא הודה בביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם כי המשיב מגלה תפקוד חיובי, יציבות תעסוקתית ומנהל אורח חיים נורמטיבי. לעמדת שירות המבחן, העבירה הנה חריגה לאורחות חייו והומלץ לשקול הימנעות מהרשעה, ולהטיל עליו עונש של"צ בהיקף של 100 שעות.

דין

4. דין הערעור להידחות.

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקח על המעשים, הבעת חרטה כנה מצדו, העדר עבר פלילי ותסקיר חיובי בעניינו שערך שירות המבחן. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירה שביצע. אגרוֹפן מעצם טיבו וטבעו נועד למטרת פגיעה וגרימת נזק, בניגוד לסכין, שניתן להשתמש בו למטרה כשרה. הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ר': ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 341, 337 (1997)). לענין זה אין די בחשש כללי וערטילאי לפגיעה בעתידו, אלא יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטיה שעלולה להיגרם לנאשם בגין הרשעתו (ר': ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (2013); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (2013)). בית משפט קמא התרשם כי הרשעה תפגע במשיב לאור נתוניו האישיים, ובכלל זה העובדה שעלה לישראל מארץ אחרת בגיל 15, וחרף קשיים כלכליים ותרבותיים שלו ושל משפחתו, הוא לא התפתה לדרכים עברייניות לשם השגת רווח קל, אלא התגייס לצבא, שירת ביחידה מובחרת ומפגין יציבות תעסוקתית. באשר לחומרת העבירה, בית משפט קמא התחשב לקולה בכך שהאגרוֹפן לא הוחזק כתוצאה מסכסוך, רצון או צורך להגנה עצמית וכי גרסת המשיב אשר לא הופרכה, הוא כי האגרוֹפן השתייך בעבר לדודו אשר היה חייל ביחידה מובחרת והוא התכוון להחזירו, אך שכח אותו ברכב. בנסיבות דנן, גזר דינו של בית משפט קמא מקובל עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בו (באשר לטענה בדבר המועד בו הוגש הערעור, הערעור הוגש ביום האחרון).

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ז, 15 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**